

Presentació de Xavier Albertí, director de l'espectacle

El professor Bernhardt és un cas únic en la literatura dramàtica moderna. El vienès Arthur Schnitzler va copsar amb una lucidesa insòlita el significat d'aquella mort de Déu proclamada per Nietzsche, que no era altra cosa que el col·lapse de les certeses que havien proporcionat seguretat —no sense violència— a la societat occidental: un cop hem vist com s'anaven esfondrant tots els dogmes religiosos i polítics, l'únic gest vàlid que probablement ens queda és enfrontar-nos contra la perplexitat per acostar-nos a la realitat des de la màxima honestedat, i assumir així la nostra responsabilitat sobre la pròpia existència.

Poques obres ens interpel·len tan intensament sobre els mecanismes que tenim per regenerar-nos com a societat. Si Schnitzler parodia l'estructura de tragèdia clàssica, i fins i tot parafraseja —no sense ironia— el relat religiós de la purificació col·lectiva a través d'un sacrifici redemptor, és per construir una extraordinària catedral ideològica on el valor dels fets i de les coses ha quedat totalment supeditat a l'ús —més o menys responsable— que se'n pugui fer. El petit incident amb què s'inaugura aquest fascinant viacrucis teatral cap al Calvari de la Modernitat probablement no passaria de ser un insignificant problema de protocols hospitalaris, si no anés guanyant transcendència a mesura que l'actitud ètica del professor Bernhardt penetra en els diferents estrats de la seva societat, per acabar xocant obertament amb la ideologia de tot un temps.

Quan la veritat ha quedat supeditada al llenguatge, se'ns planteja un extraordinari repte com a societat, que només es pot afrontar segurament des del compromís honest de cadascú amb els nostres pactes col·lectius: necessitem redefinir quins valors volem que ens serveixin per *validar* els comportaments individuals, sense certeses dogmàtiques o respostes acomodaticies. Per això l'obra de Schnitzler s'entesta a recordar-nos que, davant d'aquest repte, la Cultura —com a creadora de llenguatge i de pensament— ha de ser més que mai el nostre còmplice principal.